

Тихий орендар

- Психологічний трилер про серійного вбивцю, розказаний його найближчими людьми
- Роман порівнюють з «Кімнатою» Емми Доног'ю, «Загубленою» Гіліян Флінн та «Дівчиною в потягу» Пола Гоукінз

Ейден Томас — зразковий сім'янин. Усі, хто знайомий з ним, цінують його доброту й готовність прийти на допомогу. Утім, чоловік має одну страшну таємницю... Він викрадач і серійний убивця жінок.

Після смерті дружини Ейден разом із донькою Сесілією переїжджає в новий дім. Та вони тут не самі: з ними мешкає й остання Ейденова жертва — жінка, яку він називає Рейчел і видає за орендарку кімнати у своєму будинку. Чоловік упевнений, що після років страшного ув'язнення та тортур вона мовчатиме й навіть не спробує втекти. Але Рейчел втрачати нічого. Вона піде на все, щоб визволити себе, а також урятувати від Ейдена його доньку та жінку, на ім'я Емілі, яку вбивця обрав за наступну мішень. Ейденова таємниця ось-ось може бути розкрита...

КЛЕМЕНС МІШЛОН

Жорстока й сумна історія,
здатна розбити серце.

Library Journal

ТИХИЙ
ОРЕНДАР

Найочікуваніший трилер року

КСД

ТИХИЙ ОРЕНДАР

CLEMENCE MICHALLON

THE QUIET TENANT

A Novel

КЛЕМЕНС МІШЛОН

ТИХИЙ ОРЕНДАР

Роман

ХАРКІВ
2023! КСД

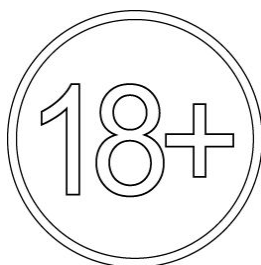
КСД

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2023

ISBN 978-617-15-0203-1 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Michallon C. *The Quiet Tenant* / Clémence Michallon. — New York : ALFRED A. KNOPE, 2023. — 304 p.

Переклад з англійської *Тетяни Марченко*

Мішлон К.

М11 Тихий орендар : роман / Клеменс Мішлон ; пер. з англ. Т. Марченко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2023. — 384 с.

ISBN 978-617-15-0016-7
ISBN 978-0-5935-3464-9 (англ.)

Ейден Томас — зразковий сім'янин. Усі, хто знайомий з ним, цінують його доброту й готовність прийти на допомогу. Утім, чоловік має одну страшну таємницю... Він викрадач і серійний убивця жінок.

Після смерті дружини Ейден разом із донькою Сесілією переїжджає в новий дім. Та вони тут не самі: з ними мешкає й остання Ейденова жертва — жінка, яку він називає Рейчел і видає за орендарку кімнати у своєму будинку. Чоловік упевнений, що після років страшного ув'язнення та тортур вона мовчатиме й навіть не спробує втекти. Але Рейчел втрачати нічого. Вона піде на все, щоб визволити себе, а також урятувати від Ейдена його доньку та жінку на ім'я Емілі, яку вбивця обрав за наступну мішень. Ейденова таємниця ось-ось може бути розкрита...

УДК 821.111

© 2023 by Clémence Michallon

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2023

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2023

Для Тайлера

Як жаль! Та хто ж не знає, що ці лагідні вовки — Вони найнебезпечніші серед усіх створінь!

Шарль Перо, «Червона Шапочка»

Розділ 1. Жінка в сараї

Тобі подобається думати, що в кожній жінці є такий, і так сталося, що він — твій.

Так простіше. Якщо всі інші зайняті. У твоєму світі немає місця для тих, що досі ззовні. Ніякої любові до вітру в їхньому волоссі, ніякого терпцю до сонця на їхній шкірі.

Він приходить уночі. Відмикає двері. Тягне черевиками по стежці з мертвого листа. Зачиняє двері за собою, ставить засув на місце.

Цей чоловік, він молодий, сильний, доглянутий. Ти згадуєш день, коли ви зустрілися, коротку мить до того, як він проявив свою істинну сутність, і от що ти бачиш: чоловік, який знає своїх сусідів. Який завжди вчасно забирає сміття на переробку. Який стояв у пологів, коли народилася його дитина, — непохитний щит від світових зол. Матері бачать його в чергах супермаркету і пхають своїх немовлят йому на руки. «Ви не потримаєте її хвилинку? Я забула дитяче харчування, зараз повернуся».

І тепер він тут. Тепер він твій.

У тому, що ти робиш, є порядок.

Він кидає на тебе погляд — погляд, яким проводять інвентаризацію. Ти тут. Усі твої дві руки, дві ноги, один тулуб і одна голова.

Тоді — зітхання. М'язи на його спині розслабляються. Він нахиляється відрегулювати електричний обігрівач чи вентилятор, залежить від пори року.

Ти простягаєш руку і отримуєш пластиковий контейнер. Пара здіймається над лазаньєю, пастушим пирогом, запіканкою з тунцем чи що там ще може бути. Їжа, просто вогненна, залишає пухирці в тебе на піднебінні.

Він подає тобі воду. Ніколи не в склянці. Завжди в банці. Нічого, що можна було б розбити і заточити. Холодна рідина пробиває твої зуби електричним струмом. Але ти п'єш, тому що зараз час пити. Потому в тебе в роті залишається металевий присмак.

Він дає тобі відро, і ти робиш свою справу. Ти перестала відчувати сором давним-давно.

Він забирає твої відходи і залишає тебе приблизно на хвилину. Ти чуєш його просто назовні — товсті підшви черевиків по землі, потік

води зі шланга. Коли він повертається — відро чисте, повне мильної води.

Він спостерігає, як ти миєшся. В ієрархії щодо твого тіла ти — орендар, він — орендодавець. Він подає тобі знаряддя — брусок мила, пластмасовий гребінець, зубну щітку, маленький тюбик зубної пасти. Раз на місяць — шампунь проти вошей. Твоє тіло: воно постійно готує замороку, а він стримує його. Що три тижні він дістає із задньої кишені щипчики для нігтів. Чекає, доки ти впораєшся, а тоді забирає їх. Він їх завжди забирає. Ти робила це роками.

Ти одягаєшся. Це здається тобі марним, враховуючи, що буде потім, але він так вирішив. Не підходить, думаєш ти, ти сама це робиш. Він повинен бути тим, хто тягне застібки, розщіплює гудзики, облущує шари.

Географія його плоті: те, чого ти не хотіла дізнаватися, та все одно дізналася. Родимка в нього на плечі. Доріжка волосся вниз на животі. Його руки; хватка його пальців. Гарячий тиск долоні на твоїй шиї.

Під час усього цього він ніколи на тебе не дивиться. Це не про тебе. Це про всіх жінок і дівчат. Це про нього і про все, що кипить у нього в голові.

Коли з цим покінчено, він ніколи не затримується. Він чоловік у світі, де його кличуть обов'язки. Сім'я, господарство вимагає уваги. Перевірити домашнє завдання. Подивитися фільми. Робити дружину щасливою і погойдати дочку. У його списку справ є речі окрім тебе і твого незначного існування, і вони всі вимагають, аби їх викреслили.

Окрім сьогоднішньої ночі.

Сьогодні все змінюється.

Сьогодні ніч, коли ти бачиш, як цей чоловік — цей дуже уважний чоловік, відомий тим, що здійснює лише прораховані кроки, — грубо порушує власні правила.

Він відштовхується долонями з дерев'яної підлоги. Його пальці дивовижним чином уникнули трісок. Він затягує пряжку пояса акурат під пупком, притискає метал до тугої шкіри на животі.

— Слухай, — каже він.

Щось загострюється, найсуттєвіша частина тебе підводиться, проявляючи увагу.

— Ти пробула тут достатньо довго.

Роздивляєшся його обличчя. Нічого. Він небагатослівна людина з приглушеними виразами обличчя.

— Що ти маєш на увазі? — запитуєш ти.

Він накидає флісову куртку, застібає її до підборіддя.

— Я повинен переїхати, — каже він.

Знову ти змушена запитати:

— Що?

Жилка пульсує в нього на лобі. Ти роздратовала його.

— У новий будинок.

— Чому?

Він хмуриється. Відкриває рот наче для того, аби сказати щось, тоді передумує.

Не сьогодні.

Ти робиш усе для того, аби його погляд піймав твій, коли він виходить. Хочеш, аби він упився твоїм збентеженням, усіма запитаннями, які лишилися без уваги. Ти хочеш, аби він відчував задоволення від того, що лишає тебе в невизначеності.

Перше правило, як залишатися живою в сараї: він завжди перемагає. Протягом п'яти років ти робила для цього все можливе.

Розділ 2. Емілі

Я й гадки не маю, чи Ейден Томас знає моє ім'я. Я не образилася б, якби не знав. У нього є важливіші для запам'ятовування речі, аніж ім'я дівчини, яка двічі на тиждень наливає йому вишневу колу.

Ейден Томас не п'є. Не спиртне. Вродливий чоловік, який не п'є, може стати проблемою для барменші, але моя мова кохання — не випивка, це люди, які сидять у мене за баром і віддаються під мою опіку на годинку чи дві.

Це не та мова, якою Ейден Томас володіє вільно. Він — олень на узбіччі, який стоїть завмерши, доки ти проїжджаєш повз, готовий дременути, щойно проявиш надмірне зацікавлення. Тож я дозволяю йому підійти до себе. Вівторки й четверги. У морі постійних клієнтів він — єдиний, кого я хочу побачити.

Сьогодні вівторок.

О сьомій я починаю кидати погляди на двері. Одним оком слідкую, чи він, бува, не тут, а другим наглядаю за кухнею — за моєю головною офіціанткою, моїм сомельє, моїм цілковитим вилупком шеф-кухарем. Мої руки рухаються на автопілоті. Один сайджар¹, один спрайт, одне віскі з колою. Двері відчиняються. Це не він. Це леді, яка вечеряє за чотиримісним столом поруч із дверима, — їй довелося встати, аби переставити своє авто на інше місце. Один «бітер»² із содовою. Нова соломинка для малого в кінці зали. Звіт від моєї головної офіціантки: чотиримісному не сподобалася паста. Вона була холодною чи недостатньо гострою. Їхні скарги нечіткі, але це скарги, а Кора не збирається втрачати чайові через те, що кухня неспроможна нормально нагріти їжу. Умиротворити Кору. Сказати їй, аби вона звеліла кухарям приготувати пасту наново, з безплатним гарніром або що, як вибачення. Чи розпорядитися, щоб Софі подала бонусний десерт, якщо люди за чотиримісним любляють солоденьке. Що завгодно, аби вони заткнулися.

Ресторан — це чорна діра вимог, монстр, якого ніяк не наситиш. Батько мене ніколи не запитував, він просто вирішив, що я займуся цим. А тоді взяв і вмер, тому що шеф-кухарі так роблять: існують у тумані жару й хаосу, лише аби покинути тебе розбиратися.

Я стискаю скроні двома пальцями, намагаючись відігнати жах. Можливо, це все погода — зараз перший тиждень жовтня, досі рання осінь, але дні дедалі коротші, повітря дедалі холодніше. Можливо, це щось інше. Однак сьогодні кожен промах відчувається особливо — моя провина.

Двері відчиняються.

Це він.

У мене всередині щось спалахує. Заграла радість, та, після якої я почуваюся дрібною, трохи брудною і, ймовірно, дуже тупою, — але це було найсолодше відчуття, яке міг запропонувати ресторан, і я його заберу. Двічі на тиждень я його заберу.

Ейден Томас мовчки сідає за мій бар. Ми з ним не розмовляємо, окрім звичного обміну ввічливостями. Це танець, і ми чудово знаємо свої кроки. Склянка, кубики льоду, содова з сифона, паперовий підстаканник. Упоперек картонки вінтажним курсивом виведено «Амандін». Одна вишнева кола. Один задоволений чоловік.

— Дякую.

Я дарую йому коротку усмішку і займаю чимось свої руки. Між справами — сполоснути шейкер, розставити банки з оливками і скибочками лимонів — я крадькома кидаю на нього погляди. Наче вірш, який знаю напам'ять, але від якого ніколи не втомлююся: блакитні очі, темно-русяве волосся, акуратна борідка. Зморшки під очима — тому що він жив. Тому що він любив і втрачав. А тоді його руки — одна відпочиває на стійці, друга обіймає склянку. Непохитні. Сильні. Руки, які розповідають історію.

— Емілі.

Кора опирається на бар.

— Тепер що?

— Нік каже, що доведеться викинути філе.

Я стримую зітхання. Кора не винна в Нікових істериках.

— І чому нам доведеться це зробити?

— Він каже, що зріз дивний і час готовності не збігається.

Я відриваю очі від Ейдена і повертаюся до Кори.

— Я не стверджую, що він має рацію, — продовжує вона. — Він просто... попросив мене сказати це тобі.

У будь-який інший час я б покинула бар і розібралася б з Ніком сама. Але він не відбере в мене цю мить.

— Скажи йому, що повідомлення отримано.

Кора чекає на продовження. Вона не гірше за мене знає, що Нік не злізе ні з чиєї голови лише тому, що «повідомлення отримано».

— Скажи йому: якщо ми отримаємо бодай якісь скарги на філе, я особисто з ними розберуся. Обіцяю. Візьму на себе всю провину. Філегейтський скандал стане моєю спадщиною. Скажи, що їжа сьогодні зробила фурор. І скажи, хай менше хвилюється про філе, а більше — про роздачу, якщо його люди відправляють у зал холодну їжу.

Кора підвела руки, мовляв, «*гаразд, гаразд*». Вона рушає назад до кухні.

Цього разу я дозволяю собі зітхнути. Саме збираюся приділити увагу парочці бокалів для мартіні, які потрібно протерти, коли відчуваю на собі пильний погляд.

Ейден.

Він дивиться з-над стійки, даруючи мені напівусмішку.

— Тож, філегейтський скандал?

Зараза. Він почув.

Я видавлюю з себе смішок.

— Пробачте за це.

Він хитає головою, відсърбує своєї вишневої коли.

— Вибачення зайві, — каже він.

Я всміхаюся у відповідь і зосереджуюся на мартінках, цього разу — по-справжньому. Краєм ока бачу, як Ейден допиває свою колу. Наша хореографія триває: нахил голови, аби попросити рахунок; лаконічний підйом руки на знак прощання.

І ось так просто найкращій частині мого дня покладено край.

Я забираю Ейденів рахунок (два долари чайових, як завжди) і його порожню склянку. Не помічаю цього, доки не протираю бар — заковика, зміна в нашому відрепетируемому па-де-де.

Його підстаканник. Паперовий, який я підсунула під його напій. Треба викинути його в кошик для сміття, але я не можу його знайти.

Можливо, він упав? Я виходжу з-за стійки, дивлюся на підніжжя барного табурета, на якому він сидів кілька хвилин тому. Нічого.

Це предивна штука, але її не заперечити. Підстаканник зник.

¹ Алкогольний коктейль — коньяк, апельсиновий лікер і лимонний сік. (Тут і далі примітки перекл.)

² Трав'яна настоянка, яку використовують для присмачення коктейлів.

Розділ 3. Жінка в сараї

Він привів тебе сюди.

Його дім ти могла бачити хіба мигцем. Роками ти пригадувала ті образи, чіплялася за кожну деталь: дім посеред клаптика землі. Зелена трава, верби. Кожна рослина підстрижена, кожен листочок доглянутий. Менші будівлі розкидані по ділянці, наче коржики на таці. Гараж, комора, стоянка для велосипедів. Лінії електропередач зміяються крізь гілля. Цей чоловік жив там, де тихо й гарно. Місце для дітей побігати, для квітів — цвісти.

Він ішов швидко, ґрунтовою дорогою і вгору пагорбом. Будинок розтанув у далині, поступившись місцем однорідній стіні дерев. Він зупинився. Не було за що вхопитися, не було кого гукати. Ти стояла перед сараєм. Чотири сірі стіни, похилий дах. Жодних вікон. Він тримав металеву колодку, дістав зі зв'язки один ключ.

Усередині він навчив тебе нових правил.

— Твоє ім'я, — сказав він. Стояв навколішки і все одно нависав над тобою, руки обхопили твоє обличчя, аби твоє поле зору починалося й закінчувалося його пальцями. — Твоє ім'я Рейчел.

Твоє ім'я не Рейчел. Він знав твоє справжнє ім'я. Він побачив його на водійському посвідченні після того, як забрав твій гаманець.

Але він сказав тобі, що твоє ім'я — Рейчел, і для тебе було життєво необхідно прийняти цей факт. Те, як він це сказав — гарчання «р» і конкретність «л». Рейчел була чистою сторінкою. У Рейчел не було життя чи минулого, до яких вона повернулася б. Рейчел могла вижити в сараї.

— Твоє ім'я — Рейчел, — сказав він, — і ніхто не знає, хто ти така.

Ти кивнула. Недостатньо завзято. Його руки покинули твоє обличчя і вхопилися за твій светр. Він штовхнув тебе до стіни, передпліччя притиснуте до твого горла, кістки зап'ястя вриваються в трахею. Не було повітря, аніскілечки кисню.

— Я сказав, — наполіг він, і світ почав висковзувати з-під тебе, але не чути його не було варіантом, — ніхто не знає, хто ти така. Ніхто не шукає тебе. Ти, чорт забирай, розумієш?

І відпустив. Перш ніж ти кашлянула, перш ніж захрипіла, перш ніж зробила що завгодно — ти кивнула. Переконливо. Кивнула з усіх сил.

Ти стала Рейчел.

Ти була Рейчел роками.

Вона допомогла тобі вижити. Ти допомогла собі вижити.

Черевики, сухе листя, засув. Зітхання. Обігрівач. Усе, як завжди, окрім нього. Сьогодні він похапцем проводив свій ритуал, наче в нього на плитці википала вода. Ти досі жуєш останній шматок курячого пирога, а він забирає в тебе контейнер.

— Давай, — каже він. — У мене не вся ніч.

Це не нетерплячка, оцей його поспіх. Радше так: ти пісня, а він перемотує нудні частини.

Він залишається одягненим. Замок його флісової куртки вгризається у твій живіт. Пасмо твого волосся потрапляє в застібку його годинника. Він відтягує зап'ястя, зусиллям звільняється від тебе. Ти чуєш розрив. Твій скальп горить. Усе відчувається на дотик, усе реальне, навіть коли він ширяє над тобою, наче привид.

Тобі потрібно, щоб він був тут. З тобою. Тобі потрібно, щоб він був розслабленим і задоволеним.

Тобі потрібно, щоб він говорив.

Ти чекаєш до опісля. Твій одяг знову на тобі.

Готуючись піти, він прогортає пальцями твоє волосся. Жест, який ти застосовувала на побаченнях: лікоть байкерської куртки на ресторанному столику, твою білу футболку пожвавлює в'язка срібних кулонів.

Таке трапляється. Ти пригадуєш шматочки себе, й інколи вони тобі допомагають.

— Знаєш, — кажеш ти йому, — я за тебе хвилююся.

Він глузливо кривиться.

— Це правда. Тобто... Я просто задумалася. От і все.

Він сопе, запихає руки в кишені.

— Можливо, я можу допомогти, — пробуєш ти. — Знайти спосіб, аби ти залишився.

Він фиркає, але не рушає до дверей. Ти повинна вчепитися за це. Ти повинна вірити, що це початок перемоги.

Він розмовляє з тобою, інколи. Нечасто й завжди неохоче, але розмовляє. У деякі ночі — це самохвальба. В інші — сповідь.

Можливо, саме тому він узагалі завдає собі клопоту тим, що підтримує

в тобі життя: у житті є речі, якими необхідно поділитися, і ти єдина, хто може їх вислухати.

— Якщо ти скажеш, що трапилося, можливо, мені вдасться щось вигадати, — пропонуєш ти.

Він згинає коліна, підносить своє обличчя до твого. Його подих — м'ятна свіжість. Долоня, тепла й рапата, на твоїй вилиці. Кінчик великого пальця впивається у твоє очне яблуко.

— Думаєш, якщо я розповім тобі — ти щось вигадася?

Його погляд тягнеться від твого обличчя до твоїх стоп. Гидливий. Презирливий. Але завжди (це важливо) — трішки зацікавлений. Тим, що він у змозі зробити з тобою; тим, кари за що йому вдасться уникнути.

— Що ти взагалі можеш знати? — Він окреслює лінію твоєї щелепи, його нігті дряпають твоє підборіддя. — Ти хоч знаєш, хто ти така?

Ти знаєш. Як молитву, як мантру. *Ти Рейчел. Він знайшов тебе. Усе, що ти знаєш, — це лише те, чого він тебе навчив. Усе, що ти маєш, — це лише те, що він тобі дав.* Ланцюг, огорнутий довкола твоєї щиколотки, прибитий до стіни. Спальний мішок. На перевернутому ящику речі — речі, які він тобі приніс за ці роки: три книжки в обкладинках, гаманець (порожній), м'ячик-антистрес (справді). Випадково й недоладно. Відібрано, припускаєш ти, цим чоловіком-сорокою в інших жінок.

— Я знайшов тебе, — каже він. — Ти загубилася. Я дав тобі дах. Я допомагаю тобі вижити. — Він вказує на порожній контейнер. — Знаєш, чим би ти була без мене? Нічим. Ти була б мертвою.

Він підводиться. Хрускає кісточками пальців, кожен палець виразно клацає.

Ти не щось значне. Ти знаєш це. Але в сараї, у цій частині його життя, — ти все, що в нього є.

— Вона мертва, — каже він. Приміряється і знову каже: — Вона мертва.

Ти й гадки не маєш, про кого йдеться, доки він не додає:

— Її батьки продають будинок.

І тоді ти розумієш.

Його дружина.

Ти намагаєшся думати всі думки одночасно. Ти хочеш сказати те, що люди кажуть у ввічливому товаристві: *Прикро це чути.* Ти хочеш

запитати: *Коли? Як?* Ти гадаєш: *Це він зробив? Він врешті зірвався?*
— Тож ми повинні переїхати.

Він крокує туди-сюди, наскільки взагалі можливо крокувати сараєм. Розтривожений, що на нього не схоже. Але в тебе немає часу на його емоції. Немає часу на те, аби здогадуватися, він це зробив чи ні. Кому яка різниця, чи це він? Він убиває. Ти це знаєш.

Що ти повинна робити, то це думати. Обшукати атрофовані складки свого мозку, ті самі, які колись розв'язували щоденні проблеми. Та частина тебе, яка допомагала твоїм друзям, твоїй сім'ї. Але єдине, про що кричить твій мозок, це якщо він переїде — якщо він покине цей будинок, цю ділянку, — то ти помреш. Хіба що тобі вдасться переконати його взяти тебе з собою.

— Мені прикро, — кажеш ти йому.

Тобі так прикро, увесь час. Тобі прикро, що його дружина мертва. Тобі прикро, справді прикро, через несправедливості світу, через те, що вони його спіткали. Йому прикро, що він застряг із тобою, такою вибагливою жінкою, завжди голодною і спраглою, холодною, а крім того, ще й такою доскіпливою.

Друге правило, як лишатися живою в сараї: він завжди має рацію, а тобі завжди прикро.

Розділ 4. Емілі

Він прийшов. Вівторки й четверги. Надійний, як сорокатрьохградусне віскі, обіцянок — по вінця.

Ейден Томас знімає свою сіру шапку-вушанку; волосся під нею схоже на скуйовджене пір'я. Сьогодні в нього з собою заплічний мішок — зелений нейлон, наче з армійського магазину. Важко висить у нього на боці, лямка врізається в плече.

Двері за ним гримають. Я здригаюся. Він зазвичай зачиняє їх єдиним обережним жестом: одна рука на ручці, друга на одвіркові.

З опущеною головою він крокує до бару. В кроках чується важкість, і в цьому винен не лише наплічник.

На ньому лежить якийсь тягар.

Він заштовхує шапку до кишені, пригладжує волосся, впускає наплічник собі під ноги.

— Мої «мангеттени» готові?

Зиркнувши на нього, я підсуваю два напої до Кори. Вона швиденько чимчикує геть. Ейден чекає, доки та зникне, аби підвести на мене пильний погляд.

— Що запропонувати?

Він дарує мені втомлену усмішку.

Я беру пістолет від сифона з содовою.

— Отже, те, що завжди. — Мені в голову приходить ідея. — Або ж я можу зробити щось інше, якщо потрібно трішки збадьоритися.

У нього виривається сміх із придихом.

— Так очевидно, ге?

Байдуже знизую плечима, наче це мене не надто турбує.

— Це моя робота — помічати.

Його очі стають порожніми. На задньому плані жестикулює Ерік. Він описує страви дня клієнтам за чотиримісним столом. Ті з широко розплющеними очима ковтають кожне його слово. Ерікові добре вдається показовість. Він знає, як заслужити прихильність свого столика, як кількома реченнями підвищити свої чайові на два відсотки, а то й на п'ять.

Милий Ерік. Друг, який залишився моїм другом, коли я стала його босом. На якого можна покластися. Який якимось чином вірить у мене,

у мою здатність керувати цим закладом.

— Спробуймо дещо.

Я беру склянку для віскі, швиденько протираю її. Ейден Томас зводить брову. Щось відбувається, нове й незвичне. Він не впевнений, що йому це до вподоби. Я й сама не в захваті, що чиню так із ним, коли єдине, чого він хотів, — це звичайна вишнева кола.

— Я зараз повернуся.

З усіх сил намагаюся зробити свою ходу недбалою. За двостулковими дверима Нік горбиться над чотирма тарілками сьогоднішньої страви дня — панірована свиняча відбивна, картопляне пюре з сиром і підливкою з беконом та зеленою цибулею. *«Просто, але смаковито, — сказав він мені. — Народ хоче знати, що в них на тарілці, але вони не приходять сюди попоїсти того, що можуть приготувати вдома».* Можна подумати, що це його ідея, а не те, що батько почав утовкмачувати мені в голову ще до того, як я навчилася ходити. *«Справжня їжа, і щоб за нормальну ціну, — все повторював мій тато. — Ми не хочемо догоджати лише міським. Вони з'являються на вихідні; а от місцеві — саме вони підтримують нас весь тиждень. Ми тут передовсім для них».*

Ерік обминає мене, виходячи з кухні, на його лівій руці балансують три миски. Крізь двостулкові двері він бачить Ейдена біля бару. Зупиняється і обертається, аби усміхнутись мені. Я вдаю, що не помітила, і підходжу до холодильної кімнати.

— Ще лишився той бузиновий чай, що ми варили на обід?

Мовчання. Всі або працюють, або ігнорують мене. Юванда, третя мушкетерка нашого тріо з Еріком, знала б, але вона в залі — мабуть, декламує переваги й недоліки вина «Гевюрцтрамінер» порівняно з «Рислінгом». Я шукаю і зрештою таки знаходжу глечик за бочечкою соусу «ранчо». Залишилася приблизно чашка.

Ідеально.

Я поспішаю назад. Ейден чекає, руки на прилавку. На відміну від більшості з нас, він не тягнеться до телефона, щойно залишається сам. Він уміє бути на самоті, піймати момент спокою, якщо не комфорту.

— Пробачте за очікування.

Ловлячи на собі його пильний погляд, я опускаю кубик цукру в склянку. Скибочка апельсина, крапля бітеру «Ангостура». Додаю кубик льоду, тоді чай і перемішую. Ложечкою — ніщо не псує стиль

барменші так, як одноразові рукавиці, — я виловлюю коктейльну вишню зі жбана.

— *Вуаля!*

Він підсміюється з мого французького наголосу. У мене в животі розливається тепло. Я легенько підштовхую склянку до нього. Він підносить її до обличчя, принохується. Мені раптом спадає на думку дещо очевидне: я й гадки не маю, що цей чоловік полюбляє пити, окрім вишневої коли.

— То що в мене за випивка? — запитує він.

— Олд-фешн, чиста.

Він усміхається на всі зуби.

— Старомодна і чиста? Гадаю, це має сенс.

На моїх вилицях проступає жар. Мені негайно хочеться зректися власного тіла — вилиці червоніють від самого лише натяку на секс, руки залишають вологі відбитки на прилавку.

Він сьорбає, позбавляючи мене необхідності вигадувати дотепну відповідь, і прицмакує губами, опускаючи склянку.

— Хороше.

На мить мої коліна підгинаються. Я сподіваюся, що він не помічає, як мої плечі, обличчя, пальці, кожен м'яз у моєму тілі полегшено розслабляються.

— Рада, що вам до вподоби.

Нігті постукують на лівій стороні бару. Кора. Вона хоче мартіні з горілкою і «Белліні»³. Я наповнюю бокал для мартіні льодом, розвертаюся, шукаючи відкривач для пляшки «Шампанського».

Ейден Томас крутить кубик льоду на дні склянки. Робить маленький ковток і знову крутить. Ось він, цей вродливий чоловік, який зробив так багато для нашого міста. Який втратив дружину місяць тому. Сидить у мене за баром, на самоті, хоча він і не п'є. Якщо в центрі його життя є зяюча діра, тоді, можливо, дотримання цієї звички приносить йому яку-не-яку розраду. Я сподіваюся, що це — наше спільне мовчання, наша мовчазна рутинна — означає щось і для нього.

У кожного в цій місцевості є історія про Ейдена Томаса. Якщо ти дитина, то він рятував твою дупу за кілька митей до Різдвяного параду. Прийшов, коли був тобі потрібен, — пояс для інструментів затягнутий на стегнах, — аби відремонтувати твої хиткі санчата, поправити роги твого північного оленя.

Два роки тому, коли налетіла та жахнюча буря і дерево впало на дім старого містера МакМіллана, Ейден приїхав і налаштував генератор, доки лагодив лінії електропередач. Він приїздив щовихідних весь наступний місяць, аби відремонтувати дах. Містер МакМіллан спробував заплатити йому, але Ейден навідріз відмовився брати гроші.

Моя історія про Ейдена Томаса сталася, коли мені було тринадцять. Мій батько саме був зайнятий підготовкою і подачею вечері, коли холодильна кімната зламалася. Я забула деталі чи, можливо, ніколи не завдавала собі клопоту дізнатися їх. Це було завжди одне і те ж — несправний мотор, погана проводка. Тато божеволів, намагаючись зрозуміти, як полагодити його, в той самий час розпоряджаючись на кухні. Люб'язний чоловік, який саме тоді вечеряв зі своєю дружиною, випадково почув і запропонував допомогу. Батько завагався. Тоді, в мить рідкісного «ну-й-дідько-з-ним», він повів чоловіка на кухню. Ейден Томас провів більшу частину вечора навколішки, ввічливо просячи інструменти і вгамовуючи замучений персонал.

До кінця вечері холодильник перебісився. Як і мій батько. На кухні він запропонував Ейдену Томасу і його дружині по бокалу грушевого бренді. Вони обоє відмовилися: він не пив, а вона була на ранньому терміні вагітності.

Я допомагала того вечора, як зазвичай діти власників ресторанів. Коли я пішла підсипати м'ятних цукерок у чашу на стійці адміністратора, то застала Ейдена Томаса в залі. Він перевіряв кишені свого пальта, як роблять клієнти, перш ніж піти, в пошуках гаманця, телефона і ключів від авто. Батьків сміх струмочком долинув із кухні. Мій батько, неймовірний кухар з навіть неймовірнішим характером, чий перфекціонізм так часто перетворювався на злість. Розслаблений. Насолоджувався рідкісною миттю полегшення в ресторані, який він збудував. Настільки близький до «щасливого», наскільки це взагалі можливо.

— Дякую за це.

Ейден Томас глянув угору, наче аж тоді помітив мою присутність. Я хотіла піймати свої слова, які досі висіли в повітрі між нами, і проковтнути їх. Якщо ти дівчинка, то в ранньому віці вчишся ненавидіти звук власного голосу.

Я зачекала, доки він неуважно кивне мені, як зробила б більшість дорослих, і я зможу поквартитися назад на кухню. Але Ейден Томас не

був як більшість дорослих. Він не був схожий ні на кого.

Ейден Томас усміхнувся. І підморгнув. І сказав низьким голосом, вціливши кудись глибоко, в якусь частину мого тіла, про існування якої я не знала до того:

— Завжди прошу.

То було нічого — і то було все. Проста ввічливість — і безмежна люб'язність. ореол світла опустився на заховану за лаштунками дівчинку, висмикуючи її з тіні, дозволяючи їй бути поміченою.

Те, що було мені потрібно найбільше. Щось, прагнути чого мені й на думку не спадало.

Тепер я спостерігаю за тим, як Ейден Томас завмер посеред ковтка, пильно дивлячись на мене крізь склянку. Я більше не захована за лаштунками дівчинка, яка чекає, аби чоловіки пролили на неї світло. Я жінка, яка щойно зайшла в ореол світла, що його сама й створила.

Він простягує руку. Щось зрушується. Зрушення у світі, тектонічні плити вдаряють одна об одну на глибині миль під річкою Гудзон. Його пальці ковзають по моїх, а великий палець зачіпає внутрішній бік мого зап'ястя; моє серце, воно навіть не гупає в ту мить — його просто нема, нема, нема, йому не під силу це витримати.

— Дякую, — каже він. — Це було дуже... Дякую. — Потиск, удар чогось незрозумілого й безцінного від нього до мене.

Він відпускає мою руку, відкидає голову назад, допиваючи напій. Його шия, все його тіло, струнке і м'язисте, — гладенька впевненість.

— Скільки з мене?

Я забираю порожню склянку і полощу за стійкою. Руки повинні бути зайнятими, аби він не бачив, що вони тремтять.

— Знаєш що? Забудь. За рахунок закладу.

Він дістає гаманець.

— Та ну.

— Усе гаразд. Чесно. Можеш...

«Можеш незабаром пригостити мене випивкою, і будемо квити», — от що б я сказала, якби його дружина не померла, вважай, п'ять хвилин тому. Натомість я розгортаю чистий барний рушничок і починаю протирати його склянку.

— Наступного разу.

Він усміхається і ховає гаманець до кишені, тоді підводиться й одягає свою парку. Я обертаюся, аби поставити склянку на полицю позаду. Моя рука зупиняється на півдорозі. Так, я тремчу, і моє обличчя палає, але щойно дещо трапилось. Я випробувала удачу, і все вийшло. Я заговорила, і це не спричинило ніякої катастрофи.

Можливо, я насмілюся ще, зовсім трішечки.

Я обертаюся, нахилившись, спираюся на прилавок і вдаю, що затягну кришку на банці маринованої цибулі.

— Куди ти тепер? — запитую так, наче порожні балачки були основою нашого спільного лексикону.

Ейден Томас застібає свою парку, одягає вушанку і піднімає речовий мішок. Той падає на його стегно з металевим дзвоном.

— Кудись, де вдасться подумати.

[3](#) Алкогольний коктейль, суміш ігристого вина з персиковим пюре.

Розділ 5. Жінка в сараї

Ти чекаєш на вечерю, на те, щоб сполоснутися теплуватою водою. На що завгодно. Навіть на скрип замка-блискавки, коли той розстібують чи застібують.

Він не з'являється.

Ти уявляєш сарай, захований серед дерев. Уже має бути осінь. Він забрав вентилятор і приніс обігрівач кілька тижнів тому. Ти заплющуваш очі. Що ти пам'ятаєш про цю пору року: короткі дні, сонце сідає о шостій; голі гілки на фоні неба, що темніє. Що ти уявляєш: вдалині, прихований від тебе, його будинок. Жовті квадрати світла у вікнах, двір всипаний жовтогарячим листям. Можливо, гарячий чай. Можливо, пончики на яблучному сидрі.

Удалині — вуркотіння його вантажівки. Він тут, на ділянці. Живе своїм життям. Вдовольняє свої потреби. Не твої, однак. Ти чекаєш, чекаєш, а він досі не приходить.

Ти намагаєшся медитацією прогнати уколи голоду. Гортаєш книжки, які він тобі приніс, забрав у сарай перші-ліпші. «Воно» Стівена Кінга. «Дерево, яке росте в Брукліні» з потріпаною паперовою обкладинкою. «Любить музику, любить танцювати» Мері Хіггінс Кларк. Книжки вживані. Загини-закладки на сторінках, помітки на полях. Ти якось запитала його, колись давно, чи то його книжки. Він похитав головою. Радше сувеніри, гадаєш ти. Речі, які він забрав у тих, кому не пощастило так, як тобі.

Ти сідаєш в кутку сараю. Тому що він не приніс тобі відро, у тебе немає вибору. Він лютуватиме, якщо повернеться. Зморщить носа, жбурне тобі пляшку хлорки. *«Починай драїти і не зупиняйся, доки запах не зникне»*.

Ти намагаєшся не хвилюватися, тому що хвилювання заважає виживанню.

Він кидав тебе раніше. Хоча не ось так. Дев'ятого місяця першого року чоловік, який тримав тебе в сараї, сказав, що їде кудись. Він приніс тобі відро, коробку батончиків із граноли та упаковку маленьких пляшечок води.

— Мені потрібно поїхати, — сказав він. Не «я хочу». Не «я мушу». «Мені потрібно».

— Ти, — сказав він, — не робитимеш нічого. Ти не рухатимешся. Ти не кричатимеш. Я знаю, що ти цього не робитимеш.

Він ухопив тебе за плечі. Ти відчула нестерпне бажання огорнути своїми руками його. Потриматися за нього, лише трішечки. *Ти Рейчел. Він знайшов тебе. Все, що ти знаєш, — це лише те, чого він тебе навчив. Усе, що ти маєш, — це лише те, що він тобі дав.*

Він труснув тебе.

— Якщо ти щось утнеш, — сказав він, — я дізнаюся. І тобі це так не минеться. Розумієш?

Ти кивнула. До того часу ти вмiла кивати так, щоб він тобі вірив.

Його не було три дні, і повернувся він найщасливішим чоловіком на світі. Пружна хода, наче статична електрика дзижчала в його кінцівках. Він глибоко, ненажерливо вдихнув, наче повітря ніколи не смакувало йому так солодко.

Це не був той чоловік, якого ти знала. Чоловік обов'язків і відповідальностей.

Зробив те, що він прийшов зробити з тобою. Збуджено. Трохи дикувато.

Тоді він розповів тобі. Не сказав багато. Лише те, що вона погодилася. Що вона була «ідеальною». Що вона не знала, а коли дізналася — було вже надто пізно.

Це трапилося ще раз. Саме перед останнім Днем подяки. Ти знала, бо він приніс тобі залишки святкової їжі. Робив так щороку. Ти не знала, чи він розуміє, що саме так ти ведеш відлік часу. Підозрюєш, що він про це не подумав.

Загалом — двічі. Двох він убив, доки тобі дозволяє жити. Двоє додано до правила, тоді як ти залишаєшся винятком.

Щоразу, покидаючи тебе, він готувався. Цього разу не дав тобі нічого. Він забув про тебе? Чи знайшов інший проєкт, якому себе присвятить?

Без його візитів важко рахувати дні. Ти гадаєш, що то його вантажівка сигналізує, коли він від'їздить вранці і коли повертається, але не можеш знати напевно. Твоє тіло каже, коли спати і коли

прокидатися. Долонею до стіни ти намагаєшся відчутти тепло сонця і холод ночі. Минає день, тоді ще один.

До кінця того, що відчувається як другий день, твій рот обшитий наждачкою. Кажани жухають у твоєму мозку. Ти смокчеш пальці, аби виробилася слина, лижеш стіну сараю в пошуках конденсату — що завгодно, аби послабити спрагу. Незабаром ти — просто тіло, череп, і хребет, і таз, і стопи, які лежать навзак на дерев'яних поперечинах, твоя шкіра липка, дихання ускладнене.

Можливо, він переоцінив твою витривалість. Можливо, він уб'є тебе випадково. Повернеться, відчинить сарай і застане тебе холодною, ти не реагуватимеш ні на що, як і повинна була.

Ти кажеш собі, що настав третій день, аж тут навісний замок торохтить. Він — силует у дверях, відро в одній руці, пляшка в другій. Ти повинна сісти, вихопити воду, відкрутити кришечку і пити, пити, пити, доки світ знову не повернеться у фокус. Але ти не можеш. Йому доводиться підійти до тебе, опуститися навколішки поруч, прикласти горлечко пляшки до твоїх губ.

Ти ковтаєш. Витираєш губи тильною стороною долоні. Він не схожий на самого себе. Більшість днів він чоловік, який дбає про свій зовнішній вигляд. Надрізи від бритви з'являються на його вилицях і вздовж шиї. Його волосся пахне лемонграсом. Зуби білі, ясна — здорові. Ти ніколи не бачила, щоб він це робив, але ти переконана, що він ретельно користується зубною ниткою, щоранку або щовечора, — і порція ополіскувача насамкінець. Але сьогодні вигляд у нього обшарпаний. Борода неакуратна. Погляд перестрибує, не фокусуючись, з одного кінця сараю в інший.

— Їжа?

Твій голос проривається хрипінням. Він хитає головою — мовляв, ні.

— Вона досі не спить. Пакується.

Ти припускаєш, що йдеться про його доньку.

— Нічого немає? Нічого взагалі?

Ти випробовуєш долю, ти це знаєш, але вже минуло три дні, і коли твоє тіло більше не заціпеніле від спраги, ти відчуваєш усе: порожнечу голоду під ребрами, біль у спині, тисячі тривожних сигналів, які вказують на поломки у твоєму тілі.

Він піднімає руки.

— Що? Ти гадаєш, що я можу розігріти їжу в контейнері і піти за двері, а вона нічого не питатиме?

Їжа, яку він тобі приносить, це завжди шматок від чогось великого. Порція лазаньї, миска рагу, центральний кубик із запіканки. Їжа, яка може зникнути непомітно. Значно непомітніше, ніж шматок піци, цілий чизбургер, ніжка запеченої курки. Весь цей час він готував багато, тишком забираючи шматочки страв і приносячи тобі. Це — один зі способів, аби ти залишалася таємницею.

Він зі стогоном сідає поруч з тобою. Ти чекаєш, аби він потягнув за собачку замка на твоїй куртці, взяв тебе руками за горло. Натомість він тягнеться до свого пояса. Проблиск, спалах металу.

Ти впізнаєш пістолет. Це той самий, що він наставив на тебе п'ять років тому, чорний пістолет, і лискуча частина — глушник.

Пальці на твоїх ногах сіпаються, наче готуючись рвонути. Ланцюг натягується, холодний і важкий, на твоїй щиколотці. Тягне тебе вниз, немов хоче всмоктати в землю — спершу стопу, тоді решту тебе.

Зосередитися. Залишатися з ним.

Його груди рухаються вгору і вниз, один глибокий подих за іншим. Уникнувши загрози зневоднення, ти читаєш його чіткіше. Втоmlений, але не натруджений. Ослаблений, але не хворий. Він сумбурний, так, але щасливий. Так, наче після виснажливого завдання, довгої пробіжки чи крутого підйому.

Так, наче після вбивства.

Він пірнає рукою до своєї кишені, і тобі на коліна щось падає; кіт пропонує мертву мишу.

Сонячні окуляри. Дизайнерські, судячи з важкої оправы і лого збоку. Абсолютно даремна річ усередині сараю, але не в окулярах суть. Суть у тому, що вони належали комусь, а тепер їй більше не потрібні.

Тепер ти це в ньому відчуваєш. Тріумф. Безмежне збудження від вдалого полювання.

Вона гукає до тебе. Яка в неї була робота, якщо вона могла дозволити собі такі окуляри? Якими були на вигляд її пальці, коли вона поправляла ці окуляри в себе на носі? Вона колись використовувала їх для того, аби прибрати волосся назад? Чи були вони на ній якось улітку по обіді, коли вона їхала на пасажирському сидінні кабриолета, з розпущеним волоссям, яке шмагало її по щоках?

Ти не можеш туди лізти. Ти не можеш думати про неї. У тебе немає часу на те, аби бути шокованою чи спустошеною.

Це — шанс. Його пиха. Сьогодні ввечері він віритиме, що йому під силу будь-що.

— Тож слухай, — кажеш ти.

Він забирає окуляри. Мабуть, сумнівається у своєму рішенні. Ти можеш зламати лінзи, перетворити їх на зброю.

— Я думала. Про твій переїзд.

Його руки завмирають. Є загроза, що ти зіпсуєш йому розвагу. Ти тягнеш його назад до прикросців буденності, коли єдине, чого він хоче, — це насолоджуватися успіхом, доки це можливо.

— Ти можеш узяти мене з собою.

Він підводить погляд, придушено посміюється.

— Ну ж бо, — каже він. — Я не думаю, що ти розумієш.

Але ти розумієш. Ти знаєш його світло і його тінь. Ти знаєш, що він приходить побачити тебе заледве не щоночі — точно щоночі, коли він тут. Ти знаєш, що він звик до певних речей. Не ти йому подобаєшся, не зовсім так, а ти в його розпорядженні. Що він хоче, коли йому заманеться.

Що він з тобою зробить?

— Я просто кажу, — мовиш ти йому. — Ми все ще можемо бачитися. Це не повинно буде припинитися. Це не обов'язково.

Він складає руки на грудях.

— Я можу бути там, — кажеш ти йому. Нахилиєш голову до дверей. До зовнішнього світу, світу, який він у тебе відібрав, з його безліччю людей. — І ніхто не знатиме.

Він посміхається. Кладе руку тобі на потилицю. Погладжує твоє волосся м'якими, врівноваженими рухами чоловіка, який знає, що він — надійний, тоді смикає. Якраз достатньо, аби зробити боляче.

— І, звісно ж, — каже він, — ти просто турбуєшся про мене.

Ти завмираєш під його дотиком.

Він вислизає геть, відкриває засув, запрошує холодне повітря ночі до сараю. Ззовні навісний замок, клацаючи, повертається на місце. Він прямує до будинку, до своєї доньки, до того, що залишилося від світла й тепла в їхньому домі.

Третє правило, як лишатися живою в сараї: у його світі ти — найчистіша річ. Усе, що трапляється, повинно траплятися з вами

обома.

Розділ 6. Номер перший

Він був юним. Я одразу зрозуміла, що то був його перший раз. Він не був вправним. Зовсім не був вправним.

Це сталося в студентському містечку, в його гуртожитку. Те, як він це зробив... напартачив. Повсюди кров. Моє ДНК на ньому, його — на мені. І відбитки.

Він не знав мене. Але я помітила його за тижні до того. Якщо ти ошиваєшся в універі достатньо довго, особливо суботніми вечорами, то можеш бути певна, що якийсь сором'язливий першокурсник урешті-решт підійде до тебе. Не знаючи, як попросити, коли заплатити.

Більшість із них струшувала це з себе, щойно віддавала мені гроші. Тоді вони поводитися так зарозуміло, як тільки їх навчив світ. Вони були респектабельними юнаками, а я — жінкою, яка просила п'ятнадцять доларів за те, щоб відсмоктати.

Я такого від нього не очікувала. Він був надто юний, надто тендітний. Він і гадки не мав, що робив.

Його здивувало, гадаю, те, що мені подобалося читати. Хлопці ніколи не вважали мене кимось, хто міг би любити читання. Але я любила. Я робила примітки біля уривків, які змушували мене задуматися, загинами позначала сторінки, які розбурхували мої почуття. Тієї ночі на приладній панелі моєї вантажівки були дві книжки — «Воно» і трилер «Любить музику, любить танцювати». Я пам'ятаю їх обидві, бо так і не дізналася, чим вони завершилися.

Він зачекав, доки я пішла одягнути свій топ. Його руки метнулися до моєї шиї. Наче парі з самим собою. Наче він знав: якщо не зробить цього в ту мить, то від переляку зіскочить назавжди.

Його очі розширилися, коли мої заплющилися. Вираз зачудування на його обличчі: шок від того, що він справді це робить і що моє тіло реагує саме так, як і очікувалося. Шок від того, що це було реальністю: якщо ти стиснеш чиесь горло достатньо сильно, то так, ця людина справді перестане рухатися.

Я пригадую, як усвідомлювала, коли він мене вбивав: якщо йому вдасться уникнути покарання за це, то він подумає, що може уникнути покарання за що завгодно.

Розділ 7. Жінка в сараї

Ти пам'ятаєш уламки себе, й інколи вони тобі допомагають.

Як-от Мет.

Мет був найближчою до ролі твого бойфренда людиною, коли ти зникла. Він був як і все інше — обіцянка, яка так і не справдилася.

Те, що ти найліпше пам'ятаєш про Мет: він умів користуватися відмичками.

У сараї ти багато думала про Мет. Ти пробувала кілька разів. Насилу відривала скіпку від підлоги, робила таємну заглибину в стіні. Дерево ні в яке порівняння не йшло з великим замком на ланцюгу. Ти боялася, що він зламається, і що тоді?

Тоді тобі було б непереливки.

Ти пригадуєш уламки себе, й інколи вони допомагають тобі. Лише інколи.

Чоловік, який утримує тебе, повертається наступного дня з гарячою їжею і виделкою. Ти запихаєш п'ять гігантських шматків собі до рота ще до того, як навіть намагаєшся визначити, що їси (спагеті з фрикадельками). Ще три шматки йдуть на те, аби усвідомити, що він говорить, і ще два на те, аби знайти сили відкласти виделку. Те, що він каже, важливіше для твого виживання, аніж однеєнка страва.

— Скажи мені своє ім'я.

Твої вуха гудуть. Ти повертаєш кришку на харчовий контейнер, залишки фрикаделок манять тебе.

— Агов.

Він підходить з іншого кутка сараю, ловить твоє підборіддя і змушує подивитися вгору.

Ти не можеш собі дозволити його роздратувати. Взагалі ніколи, але особливо зараз.

— Пробач, — кажеш ти. — Я слухаю.

— Аж ніяк. Повторюю: скажи мені своє довбане ім'я.

Ти ставиш контейнер на підлогу і сідаєш на свої руки, стримуючи їх таким чином від того, аби помасажувати обличчя там, де притисли його пальці. Глибоко вдихаєш. Коли кажеш це, він повинен тобі вірити.

Рекомендована література

[Радикальне прощення](#)

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ